

Nieuwsbrief OR Updates 2026-9

Nummer 9, 2026

Redactie: prof. mr. E.C.H.J. Lokin, mr. drs. K.H. Boonzaaijer en mr. E.H. Leemreis.

INHOUDSOPGAVE

Hof

[Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2026:563](#) 21-04-2026

Ontslagen bestuurder/Omroepvereniging Ongehoord Nederland

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2026:1031](#) 14-04-2026

Moedermaatschappij en bestuurders aansprakelijk na risicovolle doorstart

[Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2026:405](#) 17-03-2026

Misbruik van recht door aanvraag van faillissement vanwege o.a. gestelde vorderingen uit hoofde van bestuurdersaansprakelijkheid

[Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2026:174](#) 17-02-2026

Rechtsgeldigheid bekrachtiging nietige besluiten

[Ondernemingskamer Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2026:289](#) 15-02-2026

Wanbeleid bij een joint venture vanwege o.m. tegenstrijdig belang en ontnemen corporate opportunity

[Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2026:162](#) 03-02-2026

Aansprakelijkheid bestuurders wegens verhaalsfrustratie

[Ondernemingskamer Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2025:3624](#) 18-12-2025

Definitieve ontvlechting na jarenlange interventies: ontbinding met opschortende voorwaarde en verkoop binnen concern – Acrobat/Monitor c.s.

Rechtbank

[Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2026:3787](#) 15-04-2026

Bestuurders kunnen zich niet disculperen: bestuurders zijn hoofdelijk aansprakelijk voor het boedeltekort

[Rechtbank Noord-Nederland, ECLI:NL:RBNNE:2026:1175](#) 02-04-2026

Afwijzing eigen aangifte faillissement, omdat gekozen had moeten worden voor turboliquidatie

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2026:3927](#) 01-04-2026

Voeging bestuurdersaansprakelijkheidszaken

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2026:4290](#) 26-03-2026

Turboliquidatie na faillissementsaanvraag

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2026:2097](#) 29-01-2026

Ontslag Sanderink als bestuurder van de STAK boven Eukairos/Centric, Oranjewoud en Strukton

RECHTSPRAAK

Aansprakelijkheid bestuurders wegens verhaalsfrustratie

Transportbedrijf Ahlers is door Eurotransit aansprakelijk gehouden voor een naheffing invoerrechten van ruim € 1,3 miljoen. Eurotransit treft echter geen verhaal aan bij Ahlers, waarvoor Eurotransit ook de bestuurders van Ahlers in rechte betreft. Zowel in eerste aanleg als in hoger beroep wordt de aansprakelijkheid van de bestuurders vastgesteld. In hoger beroep draait het met name om de verhaalsfrustratie door de bestuurders. Het hof stelt vast dat het verhangen van activa binnen een concern geoorloofd is, maar onder bepaalde omstandigheden wel met de nodige waarborgen voor crediteuren dient te gebeuren. De bestuurders van Ahlers hebben deze waarborgen niet voldoende in acht genomen, waardoor zij persoonlijk aansprakelijk zijn jegens Eurotransit.

Feiten

Onderhavige zaak gaat over een langlopend conflict tussen douane-expeditiebedrijf Eurotransit en (de bestuurders van) Ahlers, een onderneming in de transportsector. Partijen zijn verdeeld geraakt over de naheffing ad € 1.304.910 voor invoerrechten van knoflook. Ahlers is bij arrest van het gerechtshof Den Haag van 24 september 2013 aansprakelijk gehouden voor deze naheffing. De bestuurders van Ahlers hebben vlak na de naheffing de activiteiten van Ahlers daadwerkelijk gestaakt, de activa verkocht voor omstreeks € 40.000 en geen enkele voorziening of verdien capaciteit in Ahlers achtergelaten ten behoeve van Eurotransit. Ahlers bood hierdoor geen verhaal. Vervolgens heeft Eurotransit de bestuurder c.q. feitelijk beleidsbepaler (hierna tezamen: de bestuurders) van Ahlers persoonlijk aansprakelijk gesteld.

Eerste aanleg

In eerste aanleg heeft de rechtbank (Rb. Rotterdam 11 januari 2017, ECLI:NL:RBROT:2017:538) geoordeeld dat de bestuurders van Ahlers persoonlijk en hoofdelijk aansprakelijk zijn voor de

schade van Eurotransit ad € 1.304.910:

‘De bestuurders van Ahlers hebben welbewust en ten onrechte het concreet dreigende risico op zeer aanzienlijke naheffing van invoerrechten geheel bij Eurotransit neergelegd waarbij zij – voor het geval van verhaal door Eurotransit – van meet af aan een situatie van betalingsonmacht hebben gecreëerd. Of de activa uiteindelijk voor een reëel bedrag zijn overgedragen, kan daarbij in het midden blijven. De rechtbank is van oordeel dat de bestuurders aldus hebben gehandeld in strijd met de zorgvuldigheid die in het maatschappelijk verkeer en hier meer in het bijzonder in het handelsverkeer jegens Eurotransit betaamt. Onder de hiervoor geschetste omstandigheden treft hen ter zake een ernstig, persoonlijk verwijt.’

Voorts oordeelt de rechtbank dat de bestuurders slechts voor 50% van het schadebedrag aansprakelijk zijn, omdat het eigenschuldverweer slaagt. Eurotransit heeft de schade voor een deel aan zichzelf te wijten doordat zij zich van tevoren niet van enige zekerheid op verhaal heeft voorzien. Voor een uitgebreide samenvatting van het geschil in eerste aanleg wordt verwezen naar OR 2017-0060.

Hoger beroep: verhaalsfrustratie

In onderhavig arrest van het hof Den Haag ligt de focus op het gebrek aan verhaal in Ahlers en de daaruit voortvloeiende aansprakelijkheid van de bestuurders.

Allereerst gaat het arrest vrij uitvoerig in op het deskundigenbericht waarin onderzoek is verricht naar de vraag hoe de verkoopwaarde van de activiteiten van Ahlers zich verhoudt tot de realistische waarde. De deskundige is tot de conclusie gekomen dat de activiteiten van Ahlers voor ruim € 100.000 te weinig zijn verkocht.

Vervolgens benoemt het hof het uitgangspunt dat de herstructurering – ook daags na het bericht over de naheffing – als zodanig niet onrechtmatig is. De keuze om – na de ontvlechting van een joint venture – activiteiten van Ahlers elders onder te brengen in de groep, is immers onderdeel van de inrichtingsvrijheid binnen de groep. Dit heeft ook te gelden op het moment dat de naheffingsclaim van Eurotransit al bij Ahlers en haar bestuurders bekend was.

Evenwel is deze vrijheid niet onbeperkt. Van Ahlers en haar bestuurders mocht bij een dergelijke keuze worden verlangd dat:

- een waardering op going concern-basis of tegen marktwaarde zou plaatsvinden; en
- bij het vervolgens staken van de verdere activiteiten het resterende saldo aan activa als

voorziening beschikbaar zou worden gehouden ten behoeve van de schuldeisers van Ahlers. Dit geldt temeer nu na juli/augustus 2005 geen noemenswaardige bedrijfsactiviteiten of activa overbleven binnen Ahlers.

Indien de bestuurders deze handelswijze hadden gevolgd, was er geen grond geweest voor aansprakelijkheid wegens verhaalsfrustratie. De bestuurders hebben dit echter nagelaten. Het was hen bekend dat er sprake was van een naheffing die Eurotransit op Ahlers wilde verhalen, waardoor zij wisten (of redelijkerwijs hadden behoren te weten) dat Ahlers haar toen nog in dispuut zijnde verplichtingen in het geheel niet zou nakomen en daarvoor ook geen enkel verhaal zou bieden. Hun treft hiervan een ernstig verwijt.

Schadeberekening

De schade van Eurotransit wordt vastgesteld op het missen van een verhaalsmogelijkheid. Het gaat om een bedrag ter hoogte van het bedrag dat in 2005 ten behoeve van Eurotransit door Ahlers had moeten worden gereserveerd minus de daadwerkelijk gerealiseerde en gereserveerde baten na verkoop van de activiteiten. Het hof stelt dit bedrag vast aan de hand van de berekeningen van het deskundigenbericht. De 'eigen schuld-korting van 50%' die in eerste aanleg is toegepast doordat Eurotransit het gebrek aan verhaal deels aan zichzelf te wijten heeft, wordt ook in de vordering op grond van verhaalsfrustratie onverkort toegepast.

R.G.J. van den Nieuwenhuijsen, mei 2026

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 03-02-2026

ECLI: ECLI:NL:GHDHA:2026:162

Zaaknummer: 200.213.813/01 + 200.213.945/01 (gevoegd)

Rechters: J.M. van der Klooster, A.J.P. Schild en R.F. Groos

Advocaten: F.J.H. Krumpelman en M.J. Goedhart

Wetsartikelen: 6:162 BW

RECHTSPRAAK

Definitieve ontvlechting na jarenlange interventies: ontbinding met opschortende voorwaarde en verkoop binnen concern – Acrobat/Monitor c.s.

OK; enquête. Na jaren van interne strijd binnen een concern over een werkmaatschappij in voedingssupplementen grijpt de OK opnieuw in. De samenwerking tussen aandeelhouders bleek onherstelbaar verstoord, onderhandelingen over de toekomst van de onderneming liepen vast en onzekerheid over een cruciale distributierelatie ondermijnde de continuïteit. Tegen deze achtergrond kiest de OK voor een ordelijke, definitieve ontvlechting: verkoop van het operationele belang aan één partij, gevolgd door ontbinding en vereffening van de holding. De beslissing markeert het sluitstuk van een traject waarin tijdelijke bestuurders, beheer van aandelen en vrijwaringsconstructies nodig waren c.q. zijn om de onderneming overeind te houden.

De partijen

Het geschil speelt zich af binnen Monitor Management B.V. ('Monitor'), met drie aandeelhouders: Acrobat Management B.V. voor 40% ('Acrobat'), Brampton Management B.V. voor 40% ('Brampton') en Visionlead Management B.V. voor 20% ('Visionlead'), en met de dochtervennootschap van Monitor: SmartVital B.V. ('SmartVital'). SmartVital exploiteert een webshop voor voedingssupplementen die worden geproduceerd door Les Produits Naturels Herb-E-Concept Inchech ('HEC'). HEC is een Canadese vennootschap die 5% van de aandelen in SmartVital houdt, terwijl Monitor 5% in HEC houdt en daarnaast de resterende 95% van de aandelen in SmartVital houdt.

Het eerdere verloop

Tussen partijen bestaat al sinds 2018 een vertrouwensbreuk, die leidde tot ingrijpen door de OK: bestuurders werden ontslagen, tijdelijke bestuurders werden benoemd en aandelen

werden ten titel van beheer overgedragen. Ook stelde de OK vrijwarings- en zekerheidstellingsverplichtingen vast jegens de tijdelijk functionarissen, om hun handelingsvrijheid te waarborgen.

In de loop der jaren kwalificeerde de OK het beleid van Monitor c.s. als wanbeleid en trof zij langdurige voorzieningen om de bedrijfsvoering te stabiliseren. Parallel ontstond een essentiële onzekerheid over de distributieovereenkomst tussen SmartVital en HEC: HEC stelde dat de overeenkomst in april 2024 afliep, terwijl vanuit Monitor c.s. werd betoogd dat deze tot december 2025 doorliep. Deze onzekerheid werd een kernrisico voor de waarde van SmartVital en voor de haalbaarheid van alternatieve scenario's met betrekking tot het geschil.

Tegen deze achtergrond voerden partijen in 2024 en 2025 gesprekken over een ontvlechting. In dat kader deed Acrobat een bod op het belang in SmartVital, waarbij de prijs zou worden verrekend via dividend en de voorraad apart zou worden gewaardeerd. Een onafhankelijke deskundige achtte het bod van Acrobat marktconform binnen de gegeven context. Brampton c.s. dienden later een hoger bod in, maar dat werd door de tijdelijk functionarissen als te onbepaald en afhankelijk van niet-haalbare condities gekwalificeerd.

Deze procedure

De onderhavige procedure draait om het definitief beëindigen van de impasse binnen het concern. De tijdelijk bestuurder en de beheerder van de aandelen hebben toegewerkt naar een verkoop van het belang van Monitor in SmartVital aan Acrobat, met als doel de onderneming operationeel onder te brengen bij één partij die de continuïteit kan waarborgen. Die keuze is ingegeven door de jarenlange verstoorde verhoudingen, het ontbreken van een reëel perspectief op samenwerking en de beperkte haalbaarheid van verkoop aan derden door de onzekere distributierelatie.

Brampton c.s. brachten alternatieve scenario's naar voren, waaronder verkoop aan een derde of een omzetting van de activiteiten naar een andere webshopstructuur. Daarbij werd ook een hoger bod gepresenteerd.

De tijdelijk functionarissen hebben deze voorstellen gewogen op haalbaarheid en zekerheid, mede tegen de achtergrond van de distributierisico's en de noodzaak van snelle duidelijkheid. Zij concludeerden dat de door Brampton c.s. genoemde voorwaarden onvoldoende concreet en uitvoerbaar waren en dat de tijdsfactor en continuïteit zwaarder wogen. Het bod van Acrobat werd daarom als meest realistisch aangemerkt.

Monitor c.s. verzoeken de OK om, aansluitend op de beoogde verkoop, over te gaan tot ontbinding van Monitor en benoeming van de tijdelijk bestuurder als vereffenaar, waarbij de

getroffen voorzieningen (beheer en bestuur) in stand zullen blijven tot het moment van ontbinding. Daarnaast vragen zij de reeds bestaande vrijwarings- en zekerheidstellingsverplichtingen jegens de tijdelijk functionarissen te continueren, ook tijdens de vereffening.

Oordeel OK

De OK stelt voorop dat eerder wanbeleid is vastgesteld en dat ingrijpende voorzieningen al jaren noodzakelijk zijn om de belangen van vennootschap en aandeelhouders te beschermen. De verhoudingen zijn duurzaam ontwricht. In die context lijkt naar het oordeel van de OK een definitieve ontvlechting de enige mogelijkheid. De gekozen route – verkoop van het belang in SmartVital aan Acrobat, gevolgd door ontbinding van Monitor – is naar het oordeel van de OK zorgvuldig voorbereid en proportioneel.

Het bod van Acrobat is getoetst aan een onafhankelijke waardering en door de OK als acceptabel beoordeeld, mede gezien de onzekerheid over de distributieovereenkomst met HEC. Er zijn volgens de OK geen concrete aanwijzingen dat een substantieel hogere prijs elders haalbaar was. De alternatieven van Brampton c.s. worden dan ook als niet-realistisch of onvoldoende uitgewerkt aangemerkt. De onduidelijkheid over de distributierelatie weegt zwaar: zonder een zekere toeleveringsbasis zijn verkoop aan derden en verplaatsing van de activiteiten naar een andere webshop-specifieke structuur slechts speculatief. De tijdelijk functionarissen (beheerder en bestuurder) hebben binnen hun bevoegdheden zorgvuldig gehandeld door het bod van Acrobat te accepteren en het latere (onbepaalde) bod van Brampton c.s. niet verder te vervolgen.

De OK wijst daarom het verzoek van Monitor c.s. toe en bepaalt dat Monitor wordt ontbonden onder de opschortende voorwaarde van uitvoering van de voorgenomen aandelenoverdrachten aan Acrobat. De ontbinding gaat in nadat de beschikking in kracht van gewijsde is gegaan. Tot dat moment blijven de tijdelijke voorzieningen – de overdracht van aandelen ten titel van beheer en de benoeming van de tijdelijk bestuurder – in stand om de afronding van de transactie te begeleiden en de vennootschappelijke orde te bewaken. Voor de periode van vereffening wordt de tijdelijk bestuurder benoemd tot vereffenaar, teneinde een gestructureerde afwikkeling te waarborgen.

Daarnaast oordeelt de OK dat de eerder opgelegde vrijwarings- en zekerheidstellingsverplichtingen ten gunste van de tijdelijk functionarissen blijven gelden, ook in de fase van vereffening. Daarmee wordt voorkomen dat zij in de afronding van dit complexe traject onredelijke risico's lopen.

Ook treft de OK voor SmartVital geen afzonderlijke voorzieningen. Het verzoek van Acrobat

om dergelijke maatregelen te beëindigen wordt afgewezen, waarmee de focus blijft liggen op de gestructureerde overdracht en de continuïteit binnen het concern.

Ten slotte ziet de OK geen aanleiding voor een proceskostenveroordeling.

M. Roetman, mei 2026

Instantie: Ondernemingskamer Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 18-12-2025

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2025:3624

Zaaknummer: 200.258.479/09OK

Rechters: C.C. Meijer, W.A.H. Melissen, A.P. Wessels, S. ten Have en A.G. Thomassen

Advocaten: N.P.F.E. van der Peet, J. van Bekkum, R.R.J.W. Delsing en M.J. Drop

Wetsartikelen: 2:356 BW

RECHTSPRAAK

Turboliquidatie na faillissementsaanvraag

Naar het oordeel van de rechtbank moet ook summierlijk blijken van de aanwezigheid van baten als is geturboliquideerd nadat het faillissementsverzoek is ingediend. Omdat van baten niet is gebleken, wijst de rechtbank het faillissementsverzoek af.

Een schuldeiser heeft het faillissement aangevraagd van een vennootschap. Na deze aanvraag is de vennootschap geturboliquideerd. De schuldeiser meent dat om die reden niet het vereiste geldt dat summierlijk moet blijken van baten van de vennootschap. Hij heeft ook geen informatie over dergelijke baten.

De rechtbank oordeelt anders. Naar het oordeel van de rechtbank moet ook summierlijk blijken van baten als is geturboliquideerd nadat een faillissementsverzoek is ingediend. Omdat de rechtbank geen aanknopingspunten heeft ontvangen van het bestaan van baten, wijst de rechtbank het faillissementsverzoek af.

H.J. de Kloe, april 2026

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 26-03-2026

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2026:4290

Zaaknummer: FT RK 26/109

Rechters: E.A. Vroom

Advocaten: D.L.A. van Voskuilen en K. Zwaaneveldt

Wetsartikelen: 2:19 BW en 6 lid 3 Fw

RECHTSPRAAK

Voeging bestuurdersaansprakelijkheidszaken

De rechtbank wijst een incidentele vordering van een curator tot voeging van de procedure tegen directe en indirecte bestuurders toe.

De curator heeft zowel de directe als de indirecte bestuurders in het faillissement van een vennootschap aansprakelijk gesteld. In een incident vordert hij op grond van artikel 222 lid 1 Rv voeging van de procedure tegen de directe bestuurder en de procedure tegen de indirecte bestuurders. De rechtbank overweegt dat de dagvaardingen nagenoeg identiek zijn en betrekking hebben op hetzelfde feitencomplex. In beide procedures staat de vraag naar aansprakelijkheid van bestuurders voor het boedeltekort en schade die de vennootschap en/of de gezamenlijke schuldeisers hebben geleden centraal. Naar het oordeel van de rechtbank is sprake van verknochte zaken die voor dezelfde rechter aanhangig zijn. Het belang van een consistente beoordeling en het voorkomen van tegenstrijdige uitspraken weegt in dit geval zwaarder dan eventuele vertraging van de procedure door voeging. De rechtbank wijst de vordering daarom toe.

H.J. de Kloe, april 2026

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 01-04-2026

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2026:3927

Zaaknummer: C/10/713462 / HA ZA 26-65

Rechters: D.L. Spierings

Advocaten: B.S.J.M. van Gangelen en L. Hennink

Wetsartikelen: 222 Rv, 2:248 BW, 2:9 BW en 6:162 BW

RECHTSPRAAK

Afwijzing eigen aangifte faillissement, omdat gekozen had moeten worden voor turboliquidatie

De rechtbank overweegt dat is gebleken dat de vennootschap geen of nauwelijks activa heeft, terwijl niet is gebleken van gronden om rechtshandelingen te vernietigen of bestuurders aansprakelijk te stellen. De rechtbank wijst daarom de faillissementsaanvraag af.

Een vennootschap heeft eigen aangifte gedaan tot faillietverklaring. De rechtbank wijst het verzoek af, omdat uit de aangifte en de behandeling ter zitting blijkt dat de vennootschap (nagenoeg) geen activa bezit, terwijl er ook geen gronden zijn om rechtshandelingen te vernietigen of de bestuurders aansprakelijk te stellen. De rechtbank overweegt dat de vennootschap daarom geen rechtens te respecteren belang heeft bij de faillissementsaanvraag, terwijl de bestuurders hadden kunnen kiezen voor turboliquidatie. De (bestuurders van de) rechtspersoon heeft (hebben) naar het oordeel van de rechtbank misbruik gemaakt van de bevoegdheid om het eigen faillissement aan te vragen.

H.J. de Kloe, april 2026

Instantie: Rechtbank Noord-Nederland

Datum uitspraak: 02-04-2026

ECLI: ECLI:NL:RBNNE:2026:1175

Zaaknummer: C/18/253211 /FT EA 26-33

Rechters: S. van Gessel

Wetsartikelen: 2:19 BW en 1 Fw

RECHTSPRAAK

Bestuurders kunnen zich niet disculperen: bestuurders zijn hoofdelijk aansprakelijk voor het boedeltekort

Een curator spreekt bestuurders aan voor het boedeltekort in de faillissementen van twee ondernemingen. De bestuurders hebben ruzie en wijzen voor de onregelmatigheden vooral naar elkaar. Zij kunnen zich echter niet disculperen en de rechtbank oordeelt dat zij hoofdelijk aansprakelijk zijn voor het boedeltekort.

Twee vennootschappen, actief in de handel in luxe gebruikte motorboten, gaan in 2021 failliet. De curator spreekt de twee bestuurders hoofdelijk aan voor het boedeltekort van ruim € 3 miljoen op grond van artikel 2:248 BW, wegens schending van de administratieplicht en een reeks materiële onregelmatigheden. De rechtbank wijst de vorderingen van de curator toe.

De curator stelt allereerst dat sprake is van kennelijk onbehoorlijk bestuur omdat niet is voldaan aan de administratieplicht. De administratie van de vennootschappen schiet tekort: administraties werden onderling vermengd, een projectadministratie per schip ontbrak, debiteuren- en crediteurenlijsten waren niet beschikbaar, privékosten werden als zakelijke kosten geboekt en de jaarrekeningen sloten niet aan op voorgaande boekjaren. De rechtbank oordeelt dat daarmee de administratieplicht van artikel 2:10 BW is geschonden, waardoor op grond van het bewijsvermoeden van artikel 2:248 lid 2 BW vaststaat dat het bestuur zijn taak onbehoorlijk heeft vervuld en wordt vermoed dat dit een belangrijke oorzaak is van de faillissementen.

De bestuurders voeren aan dat niet de administratieve tekortkomingen maar hun onderlinge breuk in oktober 2020 de werkelijke oorzaak van de faillissementen vormt. De rechtbank verwerpt dit verweer. De eerste bestuurder was aantoonbaar al voor de breuk bij onregelmatigheden betrokken, en de breuk zelf is geen externe oorzaak: de bestuurders hebben die zelf teweeggebracht, zodat de gevolgen voor hun rekening komen.

Ook het beroep op disculpatie ex artikel 2:248 lid 3 BW slaagt niet. De naleving van de administratieplicht is een collectieve bestuurstaak: van een interne taakverdeling die een van

beiden van die verantwoordelijkheid onthief, is niets gebleken. Uit personeelsverklaringen volgt dat beide bestuurders facturatieopdrachten gaven en toegang hadden tot de administratie. Nu de tekortkomingen al voor de breuk bestonden en geen van beide bestuurders aantoonbare maatregelen heeft getroffen om de schade te beperken, falen beide disculpatieberoepen.

Naast de administratieve gebreken constateert de rechtbank een reeks materiële onregelmatigheden die zelfstandig als kennelijk onbehoorlijk bestuur kwalificeren. De eerste bestuurder vervalste een koopovereenkomst voor een schip door de koopprijs op te hogen van € 135.000 naar € 275.000, waarbij het verschil hem privé ten goede kwam. Een van de vennootschappen betaalde jarenlang € 48.000 aan rente op een hypotheek die rustte op een privéschip van de tweede bestuurder. Verder kocht een vennootschap een vakantiewoning voor de getaxeerde waarde van € 460.000, waarna deze via een door de bestuurders zelf opgerichte tussenholding voor slechts € 300.000 werd doorverkocht. De tussenholding droeg het pand vervolgens voor € 397.500 aan een derde over. De rechtbank oordeelt dat de bestuurders met deze handelwijze zodanig roekeloos zijn omgegaan met de belangen van de vennootschappen en hun schuldeisers dat geen redelijk denkend bestuurder zo gehandeld zou hebben.

Ten slotte vernietigt de curator met succes de overdrachten om niet van bedrijfsmiddelen aan een doorstartvennootschap. Die vennootschap zette de onderneming ongewijzigd voort met hetzelfde personeel, dezelfde bedrijfsruimte, logo's, briefpapier, klantenbestand en website, zonder enige tegenprestatie. De rechtbank oordeelt dat schuldeisers hierdoor zijn benadeeld en een reguliere doorstart feitelijk onmogelijk is gemaakt.

De rechtbank oordeelt dat beide bestuurders hoofdelijk aansprakelijk zijn voor het boedeltekort.

M. Pinar, april 2026

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 15-04-2026

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2026:3787

Zaaknummer: C/13/746164 / HA ZA 24-124 en C/13/759431 / HA ZA 24-1246

Rechters: R.H.C. Jongeneel, P. Vrugt en G.C. de Heer

Advocaten: F.A.E. Diderich en E. Hoekstra

Wetsartikelen: 2:10 BW en 2:248 BW

RECHTSPRAAK

Misbruik van recht door aanvraag van faillissement vanwege o.a. gestelde vorderingen uit hoofde van bestuurdersaansprakelijkheid

Faillissementsaanvraag stuit op misbruik van bevoegdheid ex artikel 3:13 BW, omdat het recht op transitievergoeding van aanvrager van het faillissement vervalt op grond van artikel 7:673c lid 1 BW en een vordering op grond van bestuurdersaansprakelijkheid na turboliquidatie in deze casus geen kans van slagen heeft. Het faillissementsverzoek heeft onnodige kosten aan de zijde van schuldenaar en faillissementskosten aan de kant van de curator veroorzaakt.

De centrale vraag die in deze zaak voorligt bij het Hof Den Haag is of geïntimeerde een voldoende rechtens te respecteren belang heeft bij de faillissementsaanvraag.

In het bestreden vonnis in eerste aanleg heeft de rechtbank overwogen dat summierlijk is gebleken van het vorderingsrecht van geïntimeerde en feiten/omstandigheden die aantonen dat SDW in de toestand verkeert te hebben opgehouden te betalen. Bij beschikking van de rechtbank Rotterdam van 28 mei 2025 is SDW namelijk veroordeeld tot betaling van een transitievergoeding van € 20.577,76 aan geïntimeerde. SDW heeft geen rechtsmiddel tegen de beschikking ingesteld. Geïntimeerde meent dat artikel 7:673c lid 1 BW alleen ziet op een aanspraak op transitievergoeding na een opzegging tijdens faillissement en dat een declaratoire beschikking niet onder het bereik van die bepaling valt.

Voorts geldt volgens de rechtbank in eerste aanleg dat ook indien de transitievergoeding buiten beschouwing gelaten zou worden, sprake is van pluraliteit. Er zijn namelijk twee proceskostenveroordelingen, te weten een proceskostenveroordeling ten gunste van geïntimeerde van € 1.066,04 uit hoofde van voornoemde beschikking en een proceskostenveroordeling van € 768 uit hoofde van een beschikking van de rechtbank Rotterdam van 25 september 2025, die eveneens ziet op een transitievergoeding. Bij de

toetsing ex nunc is derhalve voldaan aan het pluraliteitsvereiste en dient het vonnis te worden bekrachtigd, nu SDW in de toestand verkeert dat zij heeft opgehouden te betalen, aldus de rechtbank.

Volgens de aangestelde curator vervalt het recht op een transitievergoeding op grond van artikel 7:673c lid 1 BW bij faillissement en komt de vordering van geïntimeerde dan ook niet in aanmerking voor verificatie in het faillissement. Het hof volgt de curator in zijn standpunt.

Weliswaar is in rechte vastgesteld dat geïntimeerde recht heeft op een transitievergoeding en ook tot welk bedrag, maar dat heeft deze aanspraak niet van kleur doen verschieten in de zin dat er geen sprake meer is van een vordering met betrekking tot een transitievergoeding, maar van een vordering naar aanleiding van een rechterlijke uitspraak waardoor zij in zoverre niet meer onder het bereik van artikel 7:673c lid 1 BW zou vallen. Voor zover geïntimeerde door middel van het aanvragen van het faillissement heeft willen bewerkstelligen dat haar (inmiddels in rechte vastgestelde) transitievergoeding zou worden betaald, valt dan ook niet in te zien hoe het aanvragen van het faillissement daartoe bevorderlijk heeft kunnen zijn. Het hof is daarom van oordeel dat geïntimeerde in zoverre ook geen redelijk belang heeft bij haar verzoek tot faillietverklaring van SDW.

Toch wordt alsnog voldaan aan het pluraliteitsvereiste. Met de curator is het hof verder van oordeel dat de transitievergoedingen van geïntimeerde en betrokkene/andere schuldeiser, gelet op het bepaalde in artikel 7:673c lid 1 BW, slechts kunnen dienen als steunvorderingen.

Bestuurdersaansprakelijkheid en turboliquidatie

Bij de beoordeling van de vraag of een vordering op grond van bestuurdersaansprakelijkheid in de boedel valt, wordt vooropgesteld dat de enkele omstandigheid dat bij de turboliquidatie van SDW niet is voldaan aan alle voorgeschreven formaliteiten (vgl. art. 2:19b BW) niet (zonder meer) meebrengt dat sprake is van een benadeling van de gezamenlijke crediteuren en/of dat de vennootschap een vordering toekomt uit hoofde van bestuurdersaansprakelijkheid. De curator heeft geconcludeerd dat een vordering uit hoofde van bestuurdersaansprakelijkheid geen kans van slagen heeft. Geïntimeerde heeft het gemotiveerde standpunt van de curator niet met kracht van argumenten bestreden. Bij deze stand van zaken gaat het hof uit van de juistheid van het standpunt van de curator.

Het hof stelt vast dat geïntimeerde wist of redelijkerwijze heeft kunnen weten dat de boedel van SDW leeg was (gelet op de turboliquidatie die had plaatsgevonden) en de bestuurdersaansprakelijkheidsvordering het enige actief zou zijn. Door het aanvragen van het faillissement van SDW heeft geïntimeerde feitelijk getracht te bewerkstelligen dat de curator onderzoek voor haar zou gaan verrichten naar de kans van slagen van deze vordering, terwijl

voor geïntimeerde voorzienbaar was dat de curator een (overigens) lege boedel zou aantreffen.

Het hof stelt verder vast dat er voor geïntimeerde een aanvaardbaar alternatief bestond voor het aanvragen van het faillissement. Geïntimeerde had immers ook zelf rechtstreeks de betrokken bestuurder(s) in rechte kunnen betrekken. Door dat niet te doen, maar in plaats daarvan het faillissement van SDW aan te vragen, heeft geïntimeerde haar eigen belangen op onevenredige wijze laten prevaleren boven het belang van de curator die zou worden benoemd in het faillissement van SDW.

Het voorgaande leidt tot de conclusie dat het bestreden vonnis wordt vernietigd, omdat geïntimeerde haar bevoegdheid heeft misbruikt door het faillissement van SDW aan te vragen. Zij heeft daarmee nodeloos kosten aan de zijde van SDW en faillissementskosten veroorzaakt.

Wenk – verzoeken tot faillietverklaring kunnen stuiten op misbruik van bevoegdheid

Een faillissementsverzoek kan worden afgewezen als bij dat verzoek een redelijk belang of een voldoende belang ontbreekt (HR 20 september 1996, ECLI:NL:HR:1996:ZC2146, *Verhees/Octrooibureau Zuid*). Bovendien volgt uit de jurisprudentie dat de uitoefening van de bevoegdheid om het faillissement van een schuldenaar te verzoeken misbruik van bevoegdheid in de zin van artikel 3:13 BW kan opleveren (HR 28 juni 2013, ECLI:NL:HR:2013:48). Dit betreft gevallen waarin de verzoeker, in aanmerking nemende de onevenredigheid tussen het belang bij de uitoefening en het belang dat daardoor wordt geschaad, naar redelijkheid niet tot uitoefening van de bevoegdheid had kunnen komen.

Een vergelijkbare overweging volgt uit het arrest van het Hof Amsterdam van 30 september 2025 (ECLI:NL:GHAMS:2025:2659). De appellanten beoogden met het faillissementsverzoek dat de aangestelde curator onderzoek zou doen naar het handelen van de bestuurder van de gefailleerde vennootschap, om deze vervolgens in privé aansprakelijk te stellen voor het tekort in het faillissement. Daar is de faillissementsprocedure niet voor bedoeld. In die zaak was er naar verwachting geen te executeren vermogen. Gelet op het doel van de aanvraag was sprake van een onevenredigheid tussen het gestelde belang bij het faillissementsverzoek enerzijds en het belang van een aan te stellen curator om verschoond te blijven van een faillissement waarin op voorhand vaststaat dat alle kosten voor rekening van de curator zouden komen anderzijds.

Verzoeken die duidelijk als doel gericht zijn op de inzet van de wettelijke instrumenten van de curator bij de reconstructie van de boedel, zoals de bestuurdersaansprakelijk of *actio pauliana*, stuiten af op misbruik van bevoegdheid – temeer als de faillissementsverzoeken niet gericht zijn op de vereffening van de aanwezige (dan wel potentiële) activa van de schuldenaar (latere

gefaillarde).

E. Ayerdem, april 2026

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 17-03-2026

ECLI: ECLI:NL:GHDHA:2026:405

Zaaknummer: 200.363.918/01

Rechters: A.J.P. Schild, C.J. Verduyn en A.J. Swelheim

Advocaten: S.A.G. de Vries en P.A. Visser

Wetsartikelen: 3:13 BW, 7:673c lid 1 BW en 16 Fw

RECHTSPRAAK

Moedermaatschappij en bestuurders aansprakelijk na risicovolle doorstart

In deze procedure oordeelt het hof over de rol van de bestuurders en aandeelhouder bij de doorstart van de failliete FNG-modeketens (waaronder Miss Etam) in 2020. De curator van een aantal personeelsvennootschappen heeft de aandeelhouder en de (directe en indirecte) bestuurders aansprakelijk gesteld. Het hof oordeelt dat de moedermaatschappij en bestuurders aansprakelijk zijn voor het opzetten van een risicovolle concernstructuur. Als kosten worden gemaakt in personeelsvennootschappen terwijl de opbrengsten worden genoten in andere rechtspersonen, is het van belang dat de kosten worden doorbelast aan de rechtspersonen die profiteren van de inzet van het personeel. Dat is hier ten onrechte niet gedaan.

In dit arrest beoordeelt het hof de rol van de bestuurders en aandeelhouder bij de doorstart van de failliete FNG-modeketens (waaronder Miss Etam) in 2020.

Uit het bestuursorganogram blijkt dat NXT Miss Etam B.V., NXT New Brands B.V. en NXT SSC Holding B.V. formeel bestuurders waren van de personeelsvennootschappen. Deze personeelsvennootschappen werden op hun beurt bestuurd door NXT Fashion Holding B.V. De Bestuurder van NXT Fashion Holding was FLV Management B.V., die zelf weer werd bestuurd door de Zwitserse vennootschap FLV Group Holding AG.

Bij de doorstart werd een complexe structuur opgezet waarbij activa en omzet in bepaalde groepsvennootschappen werden ondergebracht, terwijl het personeel werd ondergebracht in afzonderlijke personeelsvennootschappen die uiteindelijk failliet gingen. De curator van deze personeelsvennootschappen stelt de bestuurders aansprakelijk voor het boedeltekort op grond van artikel 2:248 BW.

Schending bijzondere zorgplicht

De bestuurders kozen bij de doorstart voor een structuur waarbij de NXT|vennootschappen samen één onderneming vormden, maar de inkomsten en activa in andere vennootschappen werden geplaatst dan de vennootschappen waarin de personeelskosten en schulden ontstonden. Het hof oordeelt dat in deze zaak een bijzondere zorgplicht rustte op MFG, de moedervenootschap van zowel de NXT|vennootschappen als NLS. Deze zorgplicht volgt uit het *Comsys* arrest en houdt in dat een moedermaatschappij verantwoordelijk kan zijn wanneer zij een concernstructuur kiest die voor bepaalde crediteuren extra risico's creëert.

In dit geval had MFG de onderneming van Miss Etam gekocht en ondergebracht in de NXT|vennootschappen, terwijl de inkomsten uit de exploitatie binnenkwamen bij NLS. De personeelskosten werden echter gemaakt in aparte personeelsvennootschappen die geen eigen inkomsten of activa hadden. Hierdoor liepen crediteuren van deze personeelsvennootschappen – zoals de Belastingdienst, het UWV en pensioenfondsen – een aanzienlijk risico dat hun vorderingen onbetaald zouden blijven.

Bij zo'n structuur is het essentieel dat de kosten van de personeelsvennootschappen worden doorbelast aan de vennootschappen die van het personeel profiteren, zodat de personeelslasten kunnen worden voldaan uit de exploitatie-inkomsten. Het hof stelt vast dat dit niet is gebeurd. Daardoor treft niet alleen de bestuurders van de personeelsvennootschappen een ernstig verwijt, maar ook MFG als moedermaatschappij.

MFG had namelijk de feitelijke macht om ervoor te zorgen dat NLS de benodigde gelden zou afdragen. Alle betrokken vennootschappen stonden onder directe of indirecte aansturing van dezelfde persoon. Hij bepaalde het beleid en was volledig op de hoogte van de financiële situatie en de noodzaak om gelden te innen voor de personeelslasten. Toch heeft hij nagelaten maatregelen te nemen. Hierdoor heeft MFG haar bijzondere zorgplicht geschonden en is zij aansprakelijk.

Voor deze feitelijk beleidsbepaler geldt dat hij als aandeelhouder niet aansprakelijk is, maar wel als bestuurder. Hij heeft immers actief bewerkstelligd dat MFG haar zorgplicht niet nakwam. Dit nalaten is zo onzorgvuldig dat hem persoonlijk een ernstig verwijt treft. Daarmee heeft hij onrechtmatig gehandeld tegenover de crediteuren van de personeelsvennootschappen. Zijn aansprakelijkheid ziet op schadevergoeding, die vermoedelijk vergelijkbaar is met het boedeltekort, maar dit wordt definitief vastgesteld in een schadestaatprocedure.

C.M.A. Knobben, april 2026

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 14-04-2026

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2026:1031

Zaaknummer: 200.347.907/01

Rechters: S.C.H. Molin, O.J. van Leeuwen en J.G. Sijmons

Advocaten: Z. Jurdik-Kliment en M.A.L.M. Willems

Wetsartikelen: 2:248 BW, 6:162 BW en 2:11 BW

RECHTSPRAAK

Ontslagen bestuurder/Omroepvereniging Ongehoord Nederland

De voormalig hoofdredacteur, tevens bestuurder, van de omroep Ongehoord Nederland! verzoekt het hof om zijn ontslag door de omroepvereniging terug te draaien. Het hof oordeelt dat geen sprake is van een opzegverbod en dat het ontslag daarom in stand blijft (art. 2:37 lid 6 BW). Omdat geen redelijke ontslaggrond aanwezig is, moet Ongehoord Nederland! de ontslagen bestuurder een billijke vergoeding betalen.

Feiten

Verzoeker ('de Bestuurder') is een van de oprichters van verweerster, Omroepvereniging Ongehoord Nederland ('ON!'). Hij was sinds de oprichting op 1 november 2019 bestuurder en voorzitter van ON!. Per 1 januari 2022 is hij op basis van een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde tijd ook in dienst getreden bij ON!, in de functie van algemeen directeur/hofdredacteur. De Bestuurder heeft op 19 december 2020 de AOW-gerechtigde leeftijd bereikt. De raad van toezicht ('de RvT') heeft op 20 juni 2023 besloten voor de Bestuurder een gelijke ziektevoorziening te treffen als voor degenen die nog niet de AOW-gerechtigde leeftijd hebben bereikt, inclusief loondoorbetaling voor een periode van twee jaar.

Van 18 juli tot en met 31 juli 2024 was de Bestuurder in Spitsbergen (Noorwegen) voor een reis namens ON!. Toen de Bestuurder in Spitsbergen verbleef, heeft de RvT een brief ('de Brandbrief') ontvangen van (een anonieme groep) 'collectief bezorgde medewerkers' van ON!. In deze brief eisen zij dat de Bestuurder per direct uit zijn functie wordt ontheven. De brief bevat naast kritiek op het bestuur en de RvT diverse beschuldigingen aan het adres van de Bestuurder. Zo staat in de brief onder meer dat de Bestuurder de redactionele vrijheid heeft beperkt, presentatrice X de omroep heeft 'uitgewerkt', zich onbehoorlijk/grensoverschrijdend heeft gedragen en dat onder het bestuur een giftige afreken- en angstcultuur is ontstaan. Bij e-mail van 26 juli 2024 heeft de RvT aan de ledenraad van ON! onder meer geschreven over de

Brandbrief en dat hij wellicht genoodzaakt is om de Bestuurder op non-actief te stellen om onder meer een passende afscheidsregeling te treffen. Op 29 juli 2024 heeft de de Bestuurder zich ziek gemeld. Op 1 augustus 2024 heeft een 'eveneens collectief van bezorgde medewerkers' van ON! de RvT en de ledenraad per brief laten weten dat men zich niet herkent in het beeld dat in de Brandbrief over de Bestuurder naar voren komt.

Op 2 augustus 2024 heeft de RvT de Bestuurder uitgenodigd voor een vergadering van de RvT waarop zijn voorgenomen schorsing als bestuurder stond geagendeerd. Tevens heeft de RvT in de uitnodiging medegedeeld dat de Bestuurder per direct op non-actief is gesteld. In de uitnodiging wordt onder meer verwezen naar de Brandbrief en de daarin over de Bestuurder geuite klachten. Op 13 augustus 2024 heeft de RvT een rapport met voorlopige bevindingen uitgebracht naar aanleiding van een op 9 juli 2024 begonnen intern onderzoek. In het rapport staat dat twaalf van de achttien huidige medewerkers en vier oud-medewerkers van ON! de inhoud van de Brandbrief steunen. De conclusie van het rapport vermeldt dat de Bestuurder zich schuldig heeft gemaakt aan grensoverschrijdend en ontoelaatbaar gedrag. Op 27 augustus 2024 heeft de vergadering van de RvT plaatsgevonden. Daags voorafgaand aan de vergadering heeft de Bestuurder schriftelijk verweer gevoerd tegen de beschuldigingen in de Brandbrief en het interne onderzoeksrapport. Tijdens de vergadering heeft de advocaat van de Bestuurder mondeling verweer gevoerd. De RvT heeft tijdens de vergadering besloten om de Bestuurder te schorsen. In de notulen van de vergadering staat dat ON! een onafhankelijk onderzoeksbureau opdracht heeft gegeven om een extern onderzoek uit te voeren en dat dit onderzoek loopt. Het externe onderzoek is uitgevoerd door S-Vision. Op 7 oktober 2024 heeft S-Vision haar definitieve onderzoeksrapport aan ON! uitgebracht. In het rapport staan meerdere bevindingen ten aanzien van de Bestuurder.

Op 11 oktober 2024 heeft de vergadering van de RvT plaatsgevonden. Tijdens deze vergadering is besloten om de Bestuurder als bestuurder te ontslaan. De Bestuurder verzoekt het hof om dat ontslag terug te draaien. Er gold volgens hem een ontslagverbod.

Oordeel

Geen opzegverbod

Het hof overweegt dat de rechtbank terecht heeft geoordeeld dat het opzegverbod tijdens ziekte wettelijk gezien van een andere orde is dan de loondoorbetalingsverplichting bij ziekte gezien de afgesproken voorziening bij arbeidsongeschiktheid van AOW-gerechtigden. Ook naar het oordeel van het hof is de Bestuurder niet als melder in de zin van de Wet bescherming klokkenluiders ('Wbk') aan te merken, waardoor de Bestuurder geen ontslagbescherming genoot wegens een melding in de zin van de Wbk. Daarmee is het

arbeidsrechtelijk ontslag een gegeven (art. 2:37 lid 6 BW).

Billijke vergoeding

Samengevat komt het erop neer dat ON! het ontslag heeft gebaseerd op een onherstelbare vertrouwensbreuk tussen de Bestuurder enerzijds en een groot deel van de medewerkers van ON!/de RvT anderzijds, waarbij ON! die vertrouwensbreuk heeft gebaseerd op de Brandbrief, het interne onderzoek en de conclusies uit het externe onderzoek. Het hof is van oordeel dat de Brandbrief en de onderzoeken het ontslag niet kunnen dragen. Zowel het intern onderzoek als het extern onderzoek is naar het oordeel van het hof buitengewoon onzorgvuldig tot stand gekomen. ON! heeft daarnaast ook niet gesteld dat zij een gerechtvaardigd belang had bij het instellen van een onderzoek. Ten aanzien van de Brandbrief heeft te gelden dat die niet uitsluitend over de gedragingen van de Bestuurder gaat.

De stappen die de RvT vervolgens heeft gezet naar aanleiding van de Brandbrief zijn naar het oordeel van het hof onzorgvuldig geweest. Al een paar dagen na de ontvangst van de Brandbrief heeft de RvT een aantal conclusies getrokken op basis van de Brandbrief en die aan de ledenraad gecommuniceerd. De RvT heeft de aankondiging van een mogelijke schorsing en een mogelijk ontslag gedaan nog voordat hij de Bestuurder had gesproken over de Brandbrief. Het interne onderzoek, dat ruim twee weken daarna is afgerond, is minstens zo onzorgvuldig tot stand gekomen. Ter zitting heeft het hof ON! de tegengestelde verklaringen voorgehouden en ON! uitgebreid de gelegenheid gegeven in te gaan op de vraag wat nu precies de aanleiding is geweest voor het interne onderzoek, maar een bevredigend antwoord is daar niet op gekomen. Het hof is van oordeel dat, onder deze omstandigheden, het tóch inzetten van het middel van een persoonsgericht onderzoek niet proportioneel is. Gezien het conflict dat presentatrice X met de Bestuurder had, had de RvT haar op geen enkele manier moeten betrekken bij het interne onderzoek. Nu dat wel is gebeurd, kan aan de inhoud van het onderzoek geen enkele waarde worden toegekend. Ook de totstandkoming van het externe onderzoek is naar het oordeel van het hof uitermate onzorgvuldig geweest. Hiervoor geldt immers evenzeer dat presentatrice X zich met de inhoud van de rapportage heeft bemoeid. Dat betekent dat ON! geen redelijke ontslaggrond had en dat het beroep van de Bestuurder op artikel 7:682 lid 3 aanhef en onder a BW slaagt. Al met al komt het hof tot een billijke vergoeding van € 100.000.

Redactie, april 2026

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 21-04-2026

ECLI: ECLI:NL:GHDHA:2026:563

Zaaknummer: 200.356.132/01

Rechters: J.S. Honée, M.J. van Cleef-Metsaars en E.I. Mentink

Advocaten: A.M. Takkenberg en J.I. van Vlijmen

Wetsartikelen: 2:37 BW, 7:670 BW, 7:682 BW en 17e Wbk

RECHTSPRAAK

Rechtsgeldigheid bekrachtiging nietige besluiten

In deze uitspraak in kort geding gaat het hof onder meer in op de vraag wanneer een besluit kan worden bekrachtigd op grond van artikel 2:14 lid 2 BW. In dit geval werd een besluit genomen door het ene orgaan (de Administrative Council) terwijl de bevoegdheid tot het nemen van het besluit uit hoofde van de statuten exclusief was neergelegd bij een ander orgaan (het Executive Committee). Het hof komt tot het oordeel dat het besluit van de Administrative Council nietig is. Een beroep op bekrachtiging van dit nietige besluit kan naar het oordeel van het hof in dit geval niet slagen. Redengevend daartoe is dat bekrachtiging op grond van artikel 2:14 lid 2 BW ziet op besluiten die nietig zijn, omdat zij zijn genomen ondanks het ontbreken van een door de wet of de statuten voorgeschreven voorafgaande handeling van of mededeling aan een ander dan het orgaan dat het besluit heeft genomen. Een dergelijk besluit kan door die ander worden bekrachtigd. Die situatie doet zich in het onderhavige geval naar het oordeel van het hof echter niet voor. Daarnaast verduidelijkt het hof dat besluiten die op een ledenvergadering van een vereniging moeten worden genomen niet rechtsgeldig zijn indien deze ledenvergadering volledig digitaal plaatsvindt. Wat de statuten van de vereniging daar verder over bepalen doet daaraan niet af, nu de wet nog niet in de mogelijkheid voorziet om een ledenvergadering rechtsgeldig volledig digitaal te laten plaatsvinden.

Inleiding en geschil in eerste aanleg

In deze zaak gaat het om een geschil tussen World Federation of Neurosurgical Societies

(‘WFNS’) en Sociedad Española de Neurocirugía (‘SENEC’). Beide organisaties zijn vakverenigingen op het gebied van neurochirurgie. WFNS houdt kantoor te Nyon (Zwitserland) en Praag (Tsjechië), maar is statutair gevestigd te Den Haag, reden waarom deze procedure in Nederland wordt gevoerd. WFNS heeft vakverenigingen als leden die gezamenlijk ongeveer 49.000 neurochirurgen vertegenwoordigen. Een van die leden is SENEK, een vakvereniging voor Spaanse neurochirurgen.

WFNS organiseert om de twee jaar een internationaal congres (‘WFNS-congres’). Voor de organisatie van het WFNS-congres regelen de (bijlagen bij de) statuten de gang van zaken. Kort gezegd komt dit erop neer dat een *bid* voor de organisatie van het WFNS-congres wordt gepresenteerd aan het Executive Committee (‘het EC’), waarna een stemming onder de leden kan plaatsvinden. Tijdens het WFNS-congres in 2022 zijn voor het WFNS-congres in 2025 in totaal vier *bids* uitgebracht, waaronder één afkomstig van SENEK. Na twee stemrondes ontving SENEK de meeste stemmen, waarop het EC het besluit heeft genomen om het WFNS-congres in Madrid te houden (‘het Besluit’).

Een jaar na het Besluit, in december 2023, wordt het Besluit ter discussie gesteld tijdens een vergadering van het Finance Committee (‘FC’) van WFNS. In een daaropvolgende brief van februari 2024 aan het bestuur van SENEK wordt het bezwaar van WFNS wederom ter sprake gebracht. Het FC licht toe dat het budget niet voldoende gespecificeerd is en dat sprake zou zijn van steekpenningen in de relatie tussen de Spaanse onderneming die het congres zou organiseren (Grupo Pacifico, ‘GP’) en SENEK. Tijdens een vergadering in Praag eind april 2024 is SENEK gevraagd om akkoord te gaan met Guarant International spol. s.r.o. in Tsjechië (‘Guarant’) als organisator voor het WFNS-congres in 2025. SENEK heeft aan WFNS medegedeeld het voorstel in overweging te nemen, onder de voorwaarde dat het voorgenomen contract met Guarant voor SENEK geen ongunstigere voorwaarden zou bevatten ten opzichte van het contract met GP. Nadat het SENEK vervolgens duidelijk werd dat de overeenkomst met Guarant zowel financieel als juridisch ongunstiger zou zijn dan de overeenkomst met GP en de Administrative Council (‘AC’) niet bereid was tot een aanpassing van de conceptovereenkomst met Guarant, heeft SENEK de overeenkomst met Guarant niet aanvaard. Na het houden van een poll onder het EC, stuurt de AC in juli 2024 een brief aan het EC waarin het bekendmaakt dat SENEK is gediskwalificeerd en dat het WFNS-congres in 2025 in Dubai zal worden gehouden.

In kort geding vordert SENEK, kort gezegd, WFNS te gebieden om uitvoering te blijven geven aan het besluit dat het WFNS-congres in 2025 in Madrid zal worden gehouden en WFNS te gebieden om door middel van een e-mail aan de leden van WFNS mede te delen dat het WFNS-congres in 2025 niet in Dubai maar in Madrid zal worden gehouden, een en ander op straffe van een dwangsom.

Bij verstekvonnis van 6 november 2024 worden de vorderingen grotendeels toegewezen.

Hoger beroep

WFNS stelt principaal hoger beroep in en vordert vernietiging van het bestreden vonnis. SENEK stelt incidenteel hoger beroep in. De vorderingen in incidenteel hoger beroep komen neer op naleving van het vonnis in eerste aanleg, met de toevoeging dat deze naleving binnen 48 uur na het te wijzen arrest dient plaats te vinden.

Het hof oordeelt, in lijn met de grieven van WFNS, dat nakoming niet meer kan worden gevorderd omdat de datum voor dat congres inmiddels verstreken is en het WFNS-congres van 2025 al in Dubai heeft plaatsgevonden. Met het oog op de beoordeling van de proceskostenveroordeling van WFNS in eerste aanleg, gaat het hof toch in op de vraag of de vordering tot nakoming kon worden toegewezen. Het hof oordeelt dat, op basis van de bevoegdheidsverdeling die is neergelegd in de statuten, de bevoegdheid tot het nemen van het besluit tot annulering van het congres in Madrid ('het Annuleringsbesluit') exclusief bij het EC ligt. Nu het Annuleringsbesluit is genomen door de AC, is dit besluit naar het oordeel van het hof onbevoegd genomen en wordt in dit kort geding ervan uitgegaan dat dit besluit daarom nietig is (art. 2:14 lid 1 BW).

Het betoog van WFNS dat sprake is van bekrachtiging door het EC wordt eveneens door het hof verworpen. Het hof overweegt dat bekrachtiging op grond van artikel 2:14 lid 2 BW ziet op besluiten die nietig zijn omdat zij zijn genomen ondanks het ontbreken van een door de wet of de statuten voorgeschreven voorafgaande *handeling van of mededeling* aan een ander dan het orgaan dat het besluit heeft genomen. Die situatie doet zich hier naar het oordeel van het hof niet voor. Het hof verwerpt ook het beroep van WFNS op bekrachtiging op grond van artikel 3:58 lid 1 BW. Het hof overweegt daartoe dat bekrachtiging op grond van artikel 3:58 lid 1 BW ziet op nietigheid vanwege het niet vervuld zijn van een *wettelijk* vereiste. Ook daarvan is hier naar het oordeel van het hof geen sprake.

Tot slot kan ook een nieuw, door het EC genomen, annuleringsbesluit WFNS niet baten. Het hof komt tot het oordeel dat het Annuleringsbesluit van het EC is genomen op een *volledig digitale* ledenvergadering. De wet voorziet nog niet in de mogelijkheid om dit rechtsgeldig te doen. De statuten van WFNS – wat daar verder ook van zij – kunnen deze mogelijkheid niet rechtsgeldig in het leven roepen, aldus het hof.

Het hof komt tot het eindoordeel dat geen rechtsgeldig besluit is genomen om het congres 2025 in Madrid te annuleren, zodat WFNS wordt veroordeeld tot betaling van de eerder in het verstekvonnis opgelegde dwangsommen.

A. El Allaoui, mei 2026

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 17-02-2026

ECLI: ECLI:NL:GHDHA:2026:174

Zaaknummer: 200.351.786/01

Rechters: R.S. van Coevorden, G.C. de Heer en A.J. Berends

Advocaten: P.A.L. de Jong en R. Taal

Wetsartikelen: 2:14 lid 1 BW, 2:14 lid 2 BW en 3:58 lid 1 BW

RECHTSPRAAK

Ontslag Sanderink als bestuurder van de STAK boven Eukairos/Centric, Oranjewoud en Strukton

Nadat de Centric-onderneming is verkocht kan de verkoopopbrengst niet aan de aandeelhouder worden uitgekeerd omdat Sanderink als enig bestuurder van de STAK medewerking weigert en onbereikbaar is. Ook worden opeisbare schulden van de STAK niet betaald. De rechtsopvolger van Centric verzoekt daarom de rechtbank om Sanderink als bestuurder te schorsen dan wel te ontslaan op grond van artikel 2:298 BW wegens taakverwaarlozing en nieuwe bestuurders te benoemen. De rechtbank schorst Sanderink als bestuurder en benoemt een tijdelijk bestuurder. De rechtbank kondigt aan Sanderink definitief te zullen ontslaan, maar houdt de beslissing en ook die over de vervangende definitieve bestuurder(s) nog aan, zodat partijen zich over de te benoemen personen eerst kunnen uitlaten.

Verzoek

Deze beschikking is een volgende loot aan de boom van de geschillen rondom de groep van de (voormalige) Centric-, Oranjewoud- en Strukton-ondernemer Sanderink. De aandelen in deze vennootschappen zijn indirect in handen van een STAK waarvan Sanderink enig bestuurder is. Verzoekster Eukairos Holding B.V. ('Eukairos') (voorheen: Centric Holding) verzoekt de rechtbank om (i) Sanderink onmiddellijk te schorsen en definitief te ontslaan als bestuurder van de STAK, (ii) tijdelijke en definitieve bestuurder(s) te benoemen en (iii) de benodigde inschrijvingen in het handelsregister te gelasten. In eerdere enquêteprocedures binnen dezelfde groep was Sanderink al geschorst als bestuurder van Centric/Eukairos, Oranjewoud en Strukton, en zijn de aandelen ten titel van beheer overgedragen. Inmiddels is de Centric-onderneming verkocht en heeft Eukairos de koopsom daarvoor grotendeels ontvangen. Eukairos kan de verkoopopbrengst echter niet aan de aandeelhouder uitkeren omdat Sanderink de benodigde medewerking niet verleent en feitelijk onbereikbaar is. Daarnaast

stelt Eukairos dat Sanderink opeisbare schulden van de STAK onbetaald laat. Ook ontbreekt volgens Eukairos de informatie over de voormalige fiscale eenheid, terwijl die informatie juist van belang is voor de afwikkeling van de verkoop en de daarmee samenhangende fiscale vrijwaringen. Op de achtergrond speelt bovendien een executiedreiging door schuldeisers, al is de meest acute dreiging intussen door derden weggenomen.

Verweer

Oranjewoud, de STAK en Strukton voeren onder meer aan dat Eukairos niet-ontvankelijk is, dat het verzoek neerkomt op een verkapte bottom-up-enquêteprocedure en dat ingrijpen onnodig en ontwrichtend is. Volgens hen zijn bovendien de bezwaren tegen ingrijpen minder dringend geworden nu de meest urgente executiedreiging reeds is afgewend. Dit moet bovendien bezien worden tegen de achtergrond van eerdere enquêteprocedures binnen de groep, waarin al wanbeleid is vastgesteld en het gedrag van Sanderink eerder is bekritiseerd.

Overwegingen rechtbank

De rechtbank overweegt dat Eukairos als belanghebbende kan worden ontvangen in haar verzoek op grond van artikel 2:298 BW. Niet alleen bestaat een duidelijke vennootschapsrechtelijke verbondenheid, maar daarnaast heeft Eukairos ook een eigen praktisch belang bij het kunnen uitkeren van de verkoopopbrengst en bij toegang tot fiscale informatie. Een voorafgaande bezwarenbrief, zoals in de enquêteprocedure, is in dit verband niet vereist.

De rechtbank oordeelt vervolgens dat sprake is van evidente taakverwaarlozing door Sanderink als bestuurder van de STAK. De STAK wordt feitelijk niet meer bestuurd; Sanderink is afwezig en onbereikbaar, laat opeisbare schulden onbetaald, verleent geen medewerking aan ontvangst van aanzienlijke vermogensbestanddelen en laat de administratie versloffen. Dat derden inmiddels de meest acute dreiging hebben weggenomen, doet aan dat oordeel niets af; het onderstreept juist het disfunctioneren van het bestuur. Ook in het licht van eerdere enquêtebeschikkingen, waarin wanbeleid is vastgesteld en Sanderink daarvoor verantwoordelijk is gehouden, ziet de rechtbank voldoende reden om in te grijpen.

Oordeel rechtbank

De rechtbank schorst Sanderink daarom onmiddellijk als bestuurder van de STAK en benoemt een tijdelijk bestuurder met zelfstandige vertegenwoordigingsbevoegdheid. Deze tijdelijk bestuurder moet onder meer bewerkstelligen dat de verkoopopbrengst van de Centric-onderneming door de aandeelhouder wordt ontvangen en dat relevante informatie, waaronder fiscale informatie, aan Eukairos wordt verstrekt. Ook moet hij, voor zover mogelijk, ervoor

zorgen dat aandelen gedurende de procedure niet worden vervreemd en dat Sanderink voor de aandeelhoudersvergaderingen wordt uitgenodigd. De rechtbank kondigt aan Sanderink definitief te zullen ontslaan, maar houdt de beslissing over de vervangende definitieve bestuurder(s) nog aan, zodat partijen zich daarover eerst kunnen uitlaten.

T.M. Goudzwaard, april 2026

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 29-01-2026

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2026:2097

Zaaknummer: C/09/693174 HA RK 25-593

Rechters: D.R. Glass

Advocaten: T.R.B. Greve, S.W.A.M. Visée, J.E.S. Hamster en P.L. Tjiam

Wetsartikelen: 2:298 BW

RECHTSPRAAK

Wanbeleid bij een joint venture vanwege o.m. tegenstrijdig belang en ontnemen corporate opportunity

De OK stelt wanbeleid vast bij een joint venture wegens onder meer het ontnemen van een corporate opportunity en gebrekkige transparantie bij tegenstrijdige belangen. Een bestuurder en een feitelijk beleidsbepaler sluisden heimelijk een miljoenenorder door naar hun eigen entiteit, waarmee zij art. 2:8 BW schonden. Ook de onderlinge facturatie was onvoldoende transparant jegens de medebestuurder. De OK ontslaat de bestuurder en veroordeelt de betrokkenen hoofdelijk in de onderzoekskosten wegens ernstige schending van de loyaliteitsverplichting.

Partijen

Bij deze procedure zijn de volgende partijen betrokken. VFA Clean Air Solutions B.V. ('Clean Air') treedt op als verzoekster. Clean Air wordt indirect gehouden door [B], die ook alle aandelen houdt in VFA Solutions B.V. Verweerster is Envinity-VFA B.V. ('En-VFA'), de joint venture die in 2020 door Clean Air en Greenenvironmental Industries B.V. ('Greenenvironmental') is opgericht. Als belanghebbenden treden op Greenenvironmental en haar bestuurder en indirect aandeelhouder [A]. Greenenvironmental is 50%-aandeelhouder en zelfstandig bevoegd bestuurder van En-VFA en ditzelfde geldt voor Clean Air die de andere 50% van de aandelen houdt. Tot slot treden Envinity Group B.V. ('Envig') en [C] op als belanghebbenden. [A] en [C] zijn indirect ieder 50% aandeelhouder en bestuurder van Envig. Hoewel [C] geen formele bestuursfunctie vervult binnen En-VFA, merkt de OK hem aan als feitelijk bestuurder vanwege zijn prominente rol in de dagelijkse bedrijfsvoering.

Feiten

Op 12 juni 2020 richten Clean Air en Greenenvironmental samen En-VFA op, een joint venture met als doel het ontwikkelen en verkopen van luchtfilters. Beide partijen worden 50%-

aandeelhouder en zelfstandig bevoegd bestuurder. Hoewel [C] geen formele bestuursfunctie vervult, fungeert hij in de praktijk als derde partner en geeft hij feitelijk leiding aan de projecten.

En-VFA start twee projecten: een pilotopdracht voor luchtfilters ten behoeve van legale hennepcultuur in de Verenigde Staten (het cannabisproject, voor eindklant Coastal Blooms) en een proefproject voor Burgers Carrosserie. [C] treedt op als projectleider van het cannabisproject. De door En-VFA ontwikkelde Aircless-units worden in november 2020 naar de Verenigde Staten verscheept en in februari 2021 geïnstalleerd bij Coastal Blooms.

Eind 2020 beginnen [A] en [C] echter al plannen te smeden buiten het zicht van medebestuurder [B]. Op 11 december 2020 – nog vóór de units in Amerika zijn aangekomen – overleggen zij met onder meer [G] (een werknemer van VFA Solutions) over de oprichting van een nieuwe vennootschap die vergelijkbare luchtfilters op de Amerikaanse markt zou gaan aanbieden. Positieve testresultaten van de Aircless worden bewust niet gedeeld met [B]. Begin maart 2021 uit Coastal Blooms klachten over de prestaties van de Aircless. [C] grijpt dit aan om namens Envig (de vennootschap van (indirect) [A] en [C]) een vervolgoopdracht te verwerven: hij ontwikkelt samen met [G] een nieuw luchtzuiveringsapparaat, de CFS-3000, en sluit op 20 april 2021 namens Envig een overeenkomst met Coastal Blooms voor de levering van 150 units ter waarde van ruim 3,4 miljoen dollar. [G] heeft inmiddels zijn dienstverband met VFA Solutions opgezegd en werkt voortaan als zelfstandige voor Envig. Envig levert uiteindelijk in totaal 300 CFS-3000-units aan Coastal Blooms. En-VFA wordt hierbij volledig gepasseerd en drijft sindsdien geen onderneming meer.

Stelling partijen

Clean Air (verzoekster, indirect gehouden door [B]) stelt dat bij En-VFA sprake is geweest van ernstig wanbeleid waarvoor [A], Greenenvironmental en [C] verantwoordelijk zijn. Zij voert aan dat [A] en [C] opzettelijk en heimelijk een corporate opportunity aan En-VFA hebben ontnomen door de vervolgoopdracht van Coastal Blooms naar hun eigen vennootschap Envig te leiden. Daarbij hebben zij gebruikgemaakt van kennis, contacten en personeel die waren opgebouwd binnen En-VFA, terwijl zij medebestuurder [B] bewust buiten spel hebben gezet. Clean Air verzoekt de OK wanbeleid vast te stellen, Greenenvironmental als bestuurder te ontslaan, de aandelen van Greenenvironmental over te dragen aan een beheerder en [A], [C] en Greenenvironmental hoofdelijk te veroordelen in de onderzoekskosten. De OK heeft bij beschikking van 9 juni 2023 op verzoek van de onderzoeker Envig aangemerkt als met En-VFA nauw verbonden rechtspersoon in de zin van artikel 2:351 lid 2 BW.

Greenenvironmental, [A] en [C] (belanghebbenden) betwisten dat sprake is van een corporate

opportunity. Zij voeren aan dat de vervolgoopdracht van Coastal Blooms niet door En-VFA had kunnen worden uitgevoerd, omdat Coastal Blooms niet meer met En-VFA wilde samenwerken, een samenwerkingspartner die nodig was voor een bepaald type koolstoffilter niet meer met [B] wilde werken en [G] VFA Solutions al had verlaten. Daarnaast stellen zij dat de contractvoorwaarden van de vervolgoopdracht – waaronder een vijfjarige garantie, UL-certificering en een kostbaar geuronderzoek – fundamenteel verschilden van de oorspronkelijke opdracht, zodat van een vergelijkbare opdracht geen sprake is. Voorwaardelijk verzoeken zij om schorsing of ontslag van Clean Air als bestuurder en overdracht van haar aandelen aan een beheerder.

Oordeel van de OK

De OK stelt vast dat bij En-VFA sprake is geweest van wanbeleid in de periode van 12 juni 2020 tot 21 maart 2024. Voor het eerder vastgestelde wanbeleid uit de beschikking van 11 juli 2024 – bestaande uit gebrekkige besluitvorming, het ontbreken van jaarrekeningen en onvoldoende financiële controle – acht de OK alle bestuurders, inclusief [C] als feitelijk bestuurder, in meer of mindere mate verantwoordelijk. Daarnaast oordeelt de OK dat [A], Greenenvironmental en [C] verantwoordelijk zijn voor wanbeleid. Verschillende factoren leveren strijd op met het redelijkheids- en billijkheidsvereiste uit artikel 2:8 BW. Ten eerste hebben [A] en [C] bij de afwikkeling van de facturen van Envig aan En-VFA onvoldoende transparantie betracht jegens medebestuurder [B], waarbij zij tegenstrijdige belangen niet adequaat hebben beheerd. Ten tweede hebben zij opzettelijk en heimelijk een corporate opportunity aan En-VFA ontnomen door de vervolgoopdracht van Coastal Blooms naar Envig te leiden, gebruikmakend van kennis, contacten en personeel die waren opgebouwd binnen En-VFA. [A] en [C] hadden een bespreekplicht met betrekking tot de vervolgoopdracht. Zij hadden dit met [B] moeten bespreken. Ten slotte rekent de OK het wanbeleid niet alleen toe aan formeel bestuurder Greenenvironmental maar ook aan C als feitelijk bestuurder.

De OK acht het aannemelijk dat Envig een aanzienlijke winst op het vervolgproject heeft behaald en dat En-VFA daardoor mogelijk voor een aanzienlijk bedrag is benadeeld. Greenenvironmental wordt met onmiddellijke ingang ontslagen als bestuurder van En-VFA. [A], Greenenvironmental en [C] worden onder meer op grond van artikel 2:11 BW hoofdelijk veroordeeld tot betaling van € 61.861,25 aan onderzoekskosten en in de proceskosten.

M.P. Bruintjes, april 2026

Instantie: Ondernemingskamer Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 15-02-2026

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2026:289

Zaaknummer: 200.335.617/01OK

Rechters: A.P. Wessels, W.A.H. Melissen, C.C. Meijer, S. ten Have en A.G. Thomassen

Advocaten: M.H.G. Plieger en B.J. Mekkelholt

Wetsartikelen: 2:355 BW, 2:356 BW, 2:351 lid 2 BW en 2:354 BW